

Arrest

**nr. 343 177 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 26 maart 2025.

1.2. Op 24 september 2025 werd tweede verzoekster en op 26 september 2025 verzoeker en eerste verzoekster afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 29 oktober 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus:

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.F.H.J., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u, H. J. C. F. de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op [...]1994 in Cúcuta, de hoofdstad van het departement Norte de Santander in Colombia.

U bent als enig kind in Cúcuta opgegroeid bij uw moeder. Met uw vader heeft u geen contact. Hij heeft u niet erkend bij geboorte en is volledig uit uw leven verdwenen. Uw moeder woont actueel nog steeds in Cúcuta.

U ging naar de middelbare school en behaalde nadien nog een technisch diploma boekhouden en financiën.

In Versalles werkte u op een boerderij als manusje van alles: van het beheer tot het aansturen van medewerkers en kuisen van toiletten.

In 2013 kreeg u een relatie met D. F. C. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]), met wie u in november 2017 ging samenwonen in Versalles, een dorp bij de gemeente Tibu in het departement Norte de Santander.

D. is geboren op [...]1993 en groeide net als u op in Cúcuta. Jullie studeerden samen en ook zij heeft haar middelbaar diploma en een diploma in boekhouding-financiën behaald. D. werkte in Versalles in een supermarkt, waar zij een divers takenpakket had: magazijn beheer, schoonmaak, boekhouding, reken vullen, ... U en D. werkten hard en probeerden van wat jullie verdienden ook wat geld opzij te zetten voor later.

D. heeft een zus, A. V. O. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]). Zij woonde samen met jullie in een woning in Versalles.

De ouders van de twee zussen D. en A. zijn ook nog steeds in Cúcuta, maar enkel met hun moeder is er contact.

Op 18 januari 2025 werd D. C., uw baas op de boerderij waar u werkte, in koelen bloede voor uw ogen en die van de andere werknemers doodgeschoten door de ELN. Het motief voor de moord op D. C. was het nalaten van betalen van oorlogsbelasting aan deze gewapende groepering. De ELN dreigde ermee u en uw collega's ook te zullen vermoorden indien jullie klacht zouden durven indienen voor wat er was gebeurd.

Op 20 januari zijn er zes personen op een motor bij jullie thuis in Versalles langsgekomen. Drie van hen kwamen de woning binnen en bedreigden jullie dat als jullie het dorp zouden verlaten, jullie de gevolgen daarvan dragen.

U, D. en A. beraadden zich over wat te doen en besloten het dorp te verlaten. Jullie waren daarbij niet de enigen, want vele andere mensen van het dorp sloegen mee op de vlucht voor het oplaaiende geweld van de ELN in de regio Tibu – Norte de Santander. Iedereen die vluchtte had daarbij zijn eigen reden. Jullie reden was de moord op D. C. en de navolgende bedreigingen van de ELN. Maar de rode draad in de vluchtrekenen van alle mensen was het oplaaiende geweld gepleegd door de ELN.

Op 21 januari 2025 trokken u, uw vriendin D. en haar zus A. naar Cúcuta, op zoek naar veiligheid en bescherming.

Bij aankomst in Cúcuta werden jullie namen en identiteitskaarten geregistreerd. Samen met D. en A. beraadde u zich opnieuw over wat jullie zouden gaan doen. Jullie bleven even in een hotel en gingen ook naar het groot stadion van Cúcuta, waar er vele ontheemden samen werden verzameld en bijstand kregen van de autoriteiten en hulporganisaties.

Niet veel later werden jullie in het stadion benaderd door drie personen die zich identificeerden als leden van de ELN en die jullie nog eens goed duidelijk maakten dat als jullie zouden durven doorvertellen wat er gebeurd was, jullie de gevolgen zouden dragen.

Met de daver op het lijf benaderden jullie een politiemann over het feit dat jullie de ontheemding wilden aanklagen en bedreigd werden. De politiemann gaf de aanwijzing zich te begeven naar de Eenheid voor Slachtoffers, waarop jullie aangaven dat jullie zich daarbij al hadden ingeschreven.

Jullie dachten verder na wat te doen: aangifte doen of vertrekken. Na beraad en overleg met familieleden kozen jullie er voor om te vertrekken uit Colombia. U kreeg financiële hulp van een oom en kon zodoende een vliegtuigticket kopen. Op 14 februari 2025 reisde u, H., van Cúcuta naar Bogota en vervolgens van Bogota naar Frankrijk, waar u op 15 februari 2025 aankwam.

Vanuit Frankrijk stuurde u geld op naar Colombia en zodoende konden uw partner D. en schoonzus A. u spoedig achterna reizen. Zij vlogen samen op 24 februari 2025 naar Spanje vanuit Colombia, wat goedkoper was dan naar Frankrijk te vliegen.

U reisde vervolgens naar Spanje om de dames daar te vergezellen en naar werk en verblijfsmogelijkheden te zoeken. De financiële situatie in Spanje was echter niet goed en zodoende besloten jullie, opnieuw na advies en beraad, om naar België te komen om hier internationale bescherming te zoeken.

Op 25 maart 2025 kwam u samen met D. en uw schoonzus A. in België aan en dienden jullie daags nadien samen een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt dat u niet kan terugkeren naar Colombia uit vrees vermoord te worden door de ELN. In Colombia wacht u alleen het graf, en dit geldt niet alleen voor u maar ook voor uw familie.

D. en A. koesteren eenzelfde vrees om dezelfde motieven als de uwe.

Uw schoonmoeder werd medio september 2025 in Colombia bedreigd nadat zij aangifte was gaan doen. Actueel verblijft zij op een adres dat geheim wordt gehouden. D. en A. maken zich erg veel zorgen om haar situatie.

Ter staving van uw verzoek legt u, H., de volgende documenten neer (Documentenmap CGVS ref [...]), allemaal in kopie behoudens anders vermeld. Uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart (stuk 1, origineel); een klacht van uw schoonmoeder (stuk 2), de echtverklaring van de klacht van uw schoonmoeder (stuk 3); foto's (stuk 4); pers- en media artikelen (stuk 5); een usb stick met daarop dezelfde pers- en media artikelen in digitale versie, alsook diverse video's over de gebeurtenissen in Tibu en de ontheemdingen (stuk 6) (origineel). Bij monde van uw raadsman liet u tenslotte op 16 oktober 2025 enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud toekomen via e-mail (stuk 7).

Ter staving van het verzoek van D. C. G. (Documentenmap CGVS ref [...]) werd haar origineel Colombiaans paspoort en identiteitskaart neergelegd (stuk 1) en werden er eveneens bij monde van haar raadsman op 16 oktober 2025 enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd (stuk 2).

Tenslotte werd ter staving van het verzoek van A. O. G. (Documentenmap CGVS ref [...]) haar origineel Colombiaans paspoort en identiteitskaart neergelegd (stuk 1).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de samenlezing van de verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat u, uw partner D. en uw schoonzus A. geboren zijn in Cúcuta, Norte de Santander. De laatste acht jaar voor vertrek uit Colombia woonden en werkten jullie in Versalles-Tibu, Norte de Santander, waar jullie eenzelfde vrees voor vervolging door de ELN aanhalen.

Deze vrees wordt gekoesterd omdat u, H., samen met een tiental collega's getuige was van de moord door de ELN op D. C., de baas van de boerderij waar u werkte in Versalles. De moord op D. C. vond plaats in het kader van een grote golf van geweld door de ELN, die hun vijanden uit de weg wilden ruimen. Niet enkel D. C. werd vermoord, ook diens verwanten en andere ondernemers in de regio werden vervolgd (CGVS H. p.13).

In casu was het niet alleen u en uw familie die werd bedreigd door de ELN, maar iedereen in het dorp Versalles werd bedreigd door de ELN en werd geconfronteerd met een vlag van geweld met de ELN (CGVS H. p.9, p.13). U achtte de veiligheidssituatie in de regio Tibu einde januari 2025 te gevaarlijk geworden en besloot, net zoals enkele duizenden andere inwoners van uw regio en nabijgelegen regio's weg te vluchten naar Cúcuta, de hoofdstad van het departement (CGVS H. p.14).

Uw partner D. en uw schoonzus A. koesteren eenzelfde vrees voor vervolging omwille van dezelfde redenen als u (CGVS D. p.7-8; CGVS A. p.9-10, p.14). Aangezien uw partner D. en uw schoonzus A. zich op dezelfde redenen baseren als de uwe bij hun verzoek om internationale bescherming is het aangewezen om de dossiers gezamenlijk te behandelen. Jullie woonden overigens samen in Versalles in hetzelfde huis, zijn samen naar Cúcuta gevlucht en vervolgens kort na elkaar in onderlinge afspraak uit Colombia vertrokken zodat de onderlinge samenhang in de drie dossiers duidelijk is.

Uit landeninformatie blijkt dat sinds 16 januari 2025 de ELN een gewapende politiek geïnspireerde campagne voerde om controle over delen van de regio Catatumbo – Norte de Santander terug te winnen. Er waren moorden, ontvoeringen en verdwijningen van burgers door de ELN. Ten gevolge hiervan zijn meer dan 56.500 mensen ontheemd geraakt, waarvan circa 20.300 naar Cúcuta trokken (zie landeninformatie, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier).

Gezien jullie verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat jullie een gegronde vrees voor vervolging koesteren in Versalles-Tibu in departement Norte de Santander.

Overeenkomstig artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Na grondig onderzoek van alle voorliggende elementen in de administratieve dossiers moet de commissaris-generaal besluiten dat uw verzoek om internationale bescherming, alsook dat van D. en A. ongegrond dient te worden verklaard wegens het voorhanden zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief zoals bepaald in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel, en uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt ook dat jullie zich kunnen vestigen in andere delen van Colombia, zoals bijvoorbeeld in de (grootstedelijke) regio's van Bogotá, Medellín of Cartagena (zie COI Focus Colombia Veiligheidssituatie en zie ook infra de motivering betreffende de subsidiaire beschermingsstatus).

De beoogde hervestigingsgebieden zijn praktisch, wettelijk en in alle veiligheid toegankelijk voor jullie.

Op basis van de objectieve informatie meent de commissaris-generaal dat jullie zonder probleem in staat zijn naar een ander deel van Colombia te reizen, weg van de regio Norte de Santander, zoals bijvoorbeeld naar de regio's van Bogotá, Medellín of Cartagena.

Jullie hebben toegang tot deze gebieden en jullie kunnen er zich vestigen. Bovengenoemde steden zijn de facto bereikbaar voor jullie en het is jullie ook wettelijk toegelaten daarheen te reizen. Jullie zijn alle drie zelfredzaam (waarover infra meer) en beschikken over voldoende reismogelijkheden.

Om te beginnen bent u, H., medio februari 2025 uit Colombia legaal met het vliegtuig naar Frankrijk gereisd en daarna naar Spanje afgereisd waar D. en A. waren, om vervolgens samen naar België te komen (CGVS H. p.10-11). U beschikt over een Colombiaans internationaal paspoort met een geldigheidsdatum tot 11 april 2031 (zie stuk 1 in uw documentenmap CGVS ref [...]). Het CGVS ziet zodoende geen enkele indicatie dat het u niet toegelaten of praktisch niet mogelijk zou zijn te reizen naar een ander deel in Colombia in plaats van terug te keren naar uw regio van herkomst Norte de Santander, zoals bijvoorbeeld te reizen naar Bogotá of Medellín of Cartagena.

Hetzelfde geldt voor D. en A. wier paspoorten respectievelijk geldig zijn tot april 2032 (zie stuk 1 farde Documenten D. CGVS ref [...]) en tot 11 juli 2033 (stuk 1 farde Documenten A. CGVS ref [...]).

Bovendien zijn genoemde steden voldoende veilig en laat niets toe te veronderstellen dat de huidige situatie daar kan worden geanalyseerd als een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. De informatie hierover is infra in deze beslissing terug te vinden en werd toegevoegd ook toegevoegd aan de map Landeninformatie (cfr de motivering betreffende de subsidiaire beschermingsstatus en COI Focus Colombia Veiligheidssituatie).

Afwezigheid van vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in andere delen van Colombia.

Uit jullie relaas blijkt duidelijk dat de redenen voor jullie verzoek om internationale bescherming zeer sterk specifiek regionaal gebonden zijn, waarbij de regio van Tibu in Norte de Santander werd verlaten omdat er daar een escalatie van politiek geïnspireerd gewapend geweld door het ELN plaatsvond en jullie een persoonlijk risico op vervolging liepen. Jullie vluchtten samen weg naar veiligere oorden in Cúcuta waar jullie met duizenden tegelijkertijd werden opgevangen (CGVS H. p.9, p.13-15, CGVS A. p.9-10). Uit jullie relazen kan afgeleid worden dat jullie niets dienen te vrezen buiten uw door geweld getroffen regio.

Uit uw verklaringen, H., blijkt dat het de facto mogelijk is om op andere plaatsen dan Versalles en de rondom gelegen regio's, in Colombia wel nog te veilig verblijven, want u vertelde dat uw moeder veilig is en het goed stelt in Cúcuta (CGVS H. p.11). En ook met uw grootmoeder gaat het goed: noch met haar, noch met uw moeder is er iets gebeurd (CGVS H. p.6). Als zowel uw moeder als uw grootmoeder het goed en veilig stellen in Cúcuta, kan moeilijk worden ingezien waarom dit voor u niet het geval zou zijn in bijvoorbeeld Bogota of Medellín, steden die nog verder dan Cúcuta af liggen van de regio waar u vervolging vreest.

Voor de volledigheid wordt onderlijnd dat Bogotá op ruim 15u00 rijden van Versalles ligt, Cartagena op 14u53min en Medellín op 12u35min (zie Route info van Google Maps, informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is bijgevolg de facto voldoende ver verwijderd van uw regio waar jullie vervolgingen vrezen, zodat redelijk kan worden aangenomen dat jullie daar veilig kunnen verblijven, op voldoende veilige afstand.

De vaststelling van het bestaan van veilige gebieden wordt ook bevestigd door uw verklaring dat er mensen vanuit de stadions in Cúcuta, waar zij eerst werden opgevangen, nadien naar andere verschillende beschermde gebieden werden gebracht en daarbij bijvoorbeeld bij het Rode Kruis of naar familieleden gingen wonen (CGVS H. p.16).

Er zijn dus wel degelijk veilige en beschermde plekken in Colombia waar men heen kan gaan, waar u geen vervolging dient te vrezen. Jullie vrees voor vervolging is immers van lokale aard. Aangezien het ELN er vooral op uit is om lokale tegenstanders uit te schakelen teneinde de controle over jullie specifieke regio van herkomst te verkrijgen kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat, ze noch het motief hebben, noch de moeite zullen willen nemen, om u, uw partner en schoonzus elders in Colombia actief te gaan opsporen.

De vestiging in het beoogde gebied is redelijk.

De commissaris-generaal is bijgevolg van mening dat er geen behoefte aan internationale bescherming in uw hoofde kan worden vastgesteld aangezien u toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en u op een veilige en wettige manier kan reizen naar, en zich toegang kan verschaffen tot een ander deel van het Colombia, waarbij er ook redelijkerwijs kan worden verwacht dat u er zich vestigt. Na onderzoek van uw persoonlijk profielen is de commissaris-generaal ook van mening dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat jullie zich vestigen in een ander deel van Colombia.

Zo blijkt concreet dat u, H., een man van 31 jaar oud bent. U heeft een partner D., en jullie hebben geen kinderen (Verklaring DVZ, vraag 4, 16 en 17 en CGVS H. p.5). Het feit dat u geen kinderen heeft, maakt u extra mobiel want u bent zodoende niet gebonden aan bijvoorbeeld schoolmogelijkheden voor de kinderen.

U bent zelfredzaam en vertoont geen bijzondere kwetsbaarheid.

U bent opgegroeid in Cúcuta en behaalde er naast uw middelbaar onderwijsdiploma ook een technisch diploma boekhouden-financiën aan het instituut AFS in Cúcuta (CGVS H. p.5).

Ook geldt dat u eigenlijk ook al redelijk mobiel was in Colombia, want u bent in Versalles gaan werken en heeft een tijd uw werk daar gecombineerd met woonst in Cúcuta. Op een gegeven moment heeft u zich permanent gevestigd in Versalles, maar reisde in het weekend nog wel naar uw familie in Cúcuta (CGVS H. p.5). Versalles en Cúcuta liggen op een kleine vier uur rijden van elkaar verwijderd zodat deze verplaatsingen

op een hoge mate aan mobiliteit en zelfredzaamheid wijzen (zie informatie toegevoegd aan de farde Landeninformatie).

U beheerde de boerderij in Versalles en zorgde daarbij voor de inventaris en stuurde de medewerkers aan, maar u deed daarbij eigenlijk wat van alles, want u maakte soms zelfs de toiletten schoon (CGVS H. p.5). U deinsde er bijgevolg niet voor terug de handen uit de mouwen te steken. Wat u verdiende was genoeg om van te leven en u onderhield twee families in Colombia: die van uw vrouw en die van uw moeder en grootmoeder (CGVS H. p.7). U was zelfs in staat om een beetje te sparen (CGVS H. p.7).

U bent eerst alleen naar Frankrijk gereisd en heeft van daaruit geld opgestuurd naar Colombia zodat uw D. en A. u achterna konden reizen (CGVS H. p.6).

U beschikt over een familiaal netwerk waar u hulp van kreeg, zowel op raadgevend als op financieel vlak (CGVS H. p.7, p.10).

Op basis van uw situatie in België kan er ook tot een hoge mate van zelfredzaamheid besloten worden aangezien u in België de Franse taal aan het leren bent, u op zoek bent naar werk via onder meer Actiris en u aan gemeenschapswerk doet in het opvangcentrum waar u verblijft (CGVS H. p.8). Voor de volledigheid dient hieraan te worden toegevoegd dat u ook tijdens u korte verblijf in Frankrijk en in Spanje zich goed uit te slag heeft weten te trekken, want daar bent u ook op zoek gegaan naar werk en heeft u gezocht naar de beste mogelijkheden om naar toe te reizen, waarbij u steeds zorg droeg voor uw partner D. en uw schoonzus A. (CGVS H. p.10).

Ook D. vertoont een hoge mate aan zelfredzaamheid. Zij heeft een hoger onderwijsdiploma boekhoudingfinanciën en deed in Colombia verschillende jobs in een winkel en een supermarkt, waar ze het beheer op zich nam (CGVS D. p.4). D. werkte alle dagen van maandag tot zaterdagmiddag, net zoals u dat deed (CGVS D. p.5). In België volgt D. net zoals u Franse taalles (CGVS D. p.6).

En eenzelfde observatie geldt wat betreft zelfredzaamheid voor schoonzus A.. Zij is een 22 jarige vrouw, zonder kinderen en heeft een verloofde die in België verblijft sinds juli 2025 (CGVS A. p.6). Ook zij staat er dus niet alleen voor. A. behaalde haar middelbaar onderwijs diploma en daarna een technisch diploma als apotheker assistente (CGVS A. p.5). Zij heeft verschillende jobs gedaan zoals schoonmaak van huizen en meehelpen in de boerderij waar u ook werkte (CGVS A. p.5, p.7). Zij kon wat sparen en betaalde zelf haar studies (CGVS A. p.7). Actueel volgt A. ook Franse les in België (CGVS A. p.5)

Jullie zijn in het verleden trouwens alle drie al een keer in eigen land verhuisd, want jullie groeiden op in Cúcuta, maar verhuisden om economische redenen naar Versalles en zijn daar gaan werken en samenwonen (CGVS H. p. 5-6; CGVS A. p.5; CGVS D. p.4).

Er dient in deze context te worden onderlijnd dat het gebruikelijk is voor Colombianen om zich elders in het land te vestigen en Colombianen dus frequent verhuizen, om allerlei redenen. In Colombia is interne migratie een veelvoorkomend verschijnsel, aangedreven door diverse factoren zoals geweld, conflicten, natuurrampen maar ook economische omstandigheden. Volgens het Colombiaanse Nationale Register van Slachtoffers (RUV) zijn er sinds 1985 meer dan 7 miljoen mensen intern ontheemd geraakt (zie informatie UNHCR, toegevoegd aan de blauwe map landeninformatie).

Welnu, noch u, noch D. noch A. maken aannemelijk dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn, om welke redenen dan ook, niet ook intern te migreren in Colombia.

Tenslotte dient opgemerkt dat jullie met een mogelijke toepassing van het intern vestigingsalternatief uitdrukkelijk werden geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud. Alle drie antwoordden jullie in min of meer dezelfde bewoordingen dat het in heel Colombia te onveilig is en jullie dus nergens anders zouden kunnen gaan wonen (CGVS H. p.17-18, CGVS D. p.6 en CGVS A. p.14).

Gevraagd of u andere opties dan uit het land te vertrekken heeft overwogen, antwoordt u, H., dat uw familie u had aangeraden naar een andere stad te verhuizen, maar dat u daar ook niet veilig bent (CGVS H. p.17). U voegde daaraan toe dat u in geen andere regio in Colombia zou kunnen gaan wonen omdat het te onveilig is en verwijst hierbij naar de president die volgens u de criminaliteit in het land ondersteunt (CGVS H. p.18). U slaagt er echter niet in om aannemelijk te maken waarom het voor u precies niet mogelijk is zich elders te vestigen. Dat het overal in Colombia te onveilig is, poneert u immers zonder enige concrete onderbouwing.

Om de onveiligheid in het land aan te tonen verwijst u ook naar uw schoonmoeder die verhuisde en toch nog bedreigd werd, maar wanneer u doorgevraagd werd naar waar uw schoonmoeder verhuisde, antwoordt u dat

zij niet buiten het departement Norte de Santander is verhuisd (CGVS H. p.18), zodat de vergelijking naar de situatie van uw schoonmoeder om aan te tonen dat het in heel Colombia onveilig is, niet opgaat.

Ook D. en A. stellen zonder concrete fundering dat zij nergens anders kunnen gaan wonen en poneren zonder meer dat de groepering ELN overal zit in Colombia (CGVS D. p.6 en CGVS A. p.14). Hiermee brachten ook zij geen argumenten aan waaruit zou kunnen volgen dat het intern vluchtalternatief niet kan worden toegepast of niet redelijk zou zijn.

In dit kader dient te worden onderlijnd dat de Colombiaanse staat wel degelijk bij machte was om bescherming te verlenen, zoals blijkt uit jullie eigen verklaringen. Zo konden jullie terecht in het stadion van Cúcuta waar jullie werden opgevangen, te eten kregen en ook geregistreerd werden als ontheemden (CGVS A. p.13; CGVS H. p.15).

Jullie hebben zichzelf echter onttrokken aan de voorhanden zijnde nationale bescherming door naar Europa te reizen. Deze vlucht uit het land is het gevolg van jullie eigen keuze en impliceert niet dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Ter volledigheid dient overigens in herinnering te worden gebracht dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en jullie dergelijk gebrek aan nationale bescherming in casu niet aantonen.

Bijgevolg en samengevat, blijkt nergens uit jullie verklaringen dat jullie, H., D. en A. buiten de regio van Norte de Santander dreigen te worden vervolgd of te maken zouden krijgen met een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (cfr infra motivering subsidiaire bescherming).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt de Commissaris-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Bogotá, Medellín of Cartagena over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Eenzelfde conclusie moet worden genomen voor D. en A..

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die

een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden.

Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Noch u, noch D. en noch A. brachten informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten vermogen niets te wijzen aan bovenstaande appreciatie.

De Colombiaanse paspoort en identiteitskaarten (stuk 1 in de documentenmap CGVS ref [...]; CGVS ref [...] en CGVS ref [...]) tonen jullie identiteit aan, die niet ter discussie staat.

Uw overige documenten raken aan de aangehaalde problemen betreffende de gebeurtenissen rond de ELN en het geweld in de regio Tibu – Norte de Santander (stukken 2 tot en met 6 CGVS H. ref [...]). Aangezien de verzoeken om internationale bescherming ongegrond worden verklaard wegens het bestaan van een redelijk intern vluchtalternatief, behoeven deze stukken geen verdere beoordeling.

Tenslotte zijn de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van H. en D. die werden overgemaakt per e-mail dd. 16 oktober 2025 door de advocaat evenmin in staat om de beoordeling te wijzigen. De spellingcorrecties en kleine materiële wijzigingen zijn niet van die aard dat ze als fundamenteel doorslaggevend worden geacht in het kader van de beoordeling van de verklaringen. Deze opmerkingen maken het niet mogelijk om een ander licht te werpen op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming (stuk 7 documentenmap CGVS H. ref [...] en stuk 2 documentenmap CGVS D. ref [...]).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.G., D.F., eerste verzoekster, luidt:

“A. Feitenrelaas

U, D. F. C. G., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op [...] 1993 geboren in Cúcuta in het departement Norte de Santander.

A. V. O. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]) is uw halfzus en H. J. C. F. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]) is uw partner.

In 2017 ging u samenwonen met H. in Versalles, een dorp bij de gemeente Tibu in het departement Norte de Santander. Uw zus A. woonde bij jullie in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner H. J. C. F. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]), hetwelk u hieronder kan lezen:

“... Volgens uw verklaringen heeft u, H. J. C. F. de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op 6 september 1994 in Cúcuta, de hoofdstad van het departement Norte de Santander in Colombia.

U bent als enig kind in Cúcuta opgegroeid bij uw moeder. Met uw vader heeft u geen contact. Hij heeft u niet erkend bij geboorte en is volledig uit uw leven verdwenen. Uw moeder woont actueel nog steeds in Cúcuta.

U ging naar de middelbare school en behaalde nadien nog een technisch diploma boekhouden en financiën.

In Versalles werkte u op een boerderij als manusje van alles: van het beheer tot het aansturen van medewerkers en kuisen van toiletten.

In 2013 kreeg u een relatie met D. F. C. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]), met wie u in november 2017 ging samenwonen in Versalles, een dorp bij de gemeente Tibu in het departement Norte de Santander.

D. is geboren op 27 november 1993 en groeide net als u op in Cúcuta. Jullie studeerden samen en ook zij heeft haar middelbaar diploma en een diploma in boekhouding-financiën behaald. D. werkte in Versalles in een supermarkt, waar zij een divers takenpakket had: magazijn beheer, schoonmaak, boekhouding, reken vullen, ... U en D. werkten hard en probeerden van wat jullie verdienden ook wat geld opzij te zetten voor later.

D. heeft een zus, A. V. O. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]). Zij woonde samen met jullie in een woning in Versalles.

De ouders van de twee zussen D. en A. zijn ook nog steeds in Cúcuta, maar enkel met hun moeder is er contact.

Op 18 januari 2025 werd D.C., uw baas op de boerderij waar u werkte, in koelen bloede voor uw ogen en die van de andere werknemers doodgeschoten door de ELN. Het motief voor de moord op D.C. was het nalaten van betalen van oorlogsbelasting aan deze gewapende groepering. De ELN dreigde ermee u en uw collega's ook te zullen vermoorden indien jullie klacht zouden durven indienen voor wat er was gebeurd.

Op 20 januari zijn er zes personen op een motor bij jullie thuis in Versalles langsgekomen. Drie van hen kwamen de woning binnen en bedreigden jullie dat als jullie het dorp zouden verlaten, jullie de gevolgen daarvan dragen.

U, D. en A. beraadden zich over wat te doen en besloten het dorp te verlaten. Jullie waren daarbij niet de enigen, want vele andere mensen van het dorp sloegen mee op de vlucht voor het oploeiende geweld van de ELN in de regio Tibu – Norte de Santander. Iedereen die vluchtte had daarbij zijn eigen reden. Jullie reden was de moord op D.C. en de navolgende bedreigingen van de ELN. Maar de rode draad in de vluchtrekenen van alle mensen was het oploeiende geweld gepleegd door de ELN.

Op 21 januari 2025 trokken u, uw vriendin D. en haar zus A. naar Cúcuta, op zoek naar veiligheid en bescherming.

Bij aankomst in Cúcuta werden jullie namen en identiteitskaarten geregistreerd. Samen met D. en A. beraadde u zich opnieuw over wat jullie zouden gaan doen. Jullie bleven even in een hotel en gingen ook naar het groot stadion van Cúcuta, waar er vele ontheemden samen werden verzameld en bijstand kregen van de autoriteiten en hulporganisaties.

Niet veel later werden jullie in het stadion benaderd door drie personen die zich identificeerden als leden van de ELN en die jullie nog eens goed duidelijk maakten dat als jullie zouden durven doorvertellen wat er gebeurd was, jullie de gevolgen zouden dragen.

Met de daver op het lijf benaderden jullie een politieman over het feit dat jullie de ontheemding wilden aanklagen en bedreigd werden. De politieman gaf de aanwijzing zich te begeven naar de Eenheid voor Slachtoffers, waarop jullie aangaven dat jullie zich daarbij al hadden ingeschreven.

Jullie dachten verder na wat te doen: aangifte doen of vertrekken. Na beraad en overleg met familieleden kozen jullie er voor om te vertrekken uit Colombia. U kreeg financiële hulp van een oom en kon zodoende een vliegtuigticket kopen. Op 14 februari 2025 reisde u, H., van Cúcuta naar Bogota en vervolgens van Bogota naar Frankrijk, waar u op 15 februari 2025 aankwam.

Vanuit Frankrijk stuurde u geld op naar Colombia en zodoende konden uw partner D. en schoonzus A. u spoedig achterna reizen. Zij vlogen samen op 24 februari 2025 naar Spanje vanuit Colombia, wat goedkoper was dan naar Frankrijk te vliegen.

U reisde vervolgens naar Spanje om de dames daar te vergezellen en naar werk en verblijfsmogelijkheden te zoeken. De financiële situatie in Spanje was echter niet goed en zodoende besloten jullie, opnieuw na advies en beraad, om naar België te komen om hier internationale bescherming te zoeken.

Op 25 maart 2025 kwam u samen met D. en uw schoonzus A. in België aan en dienden jullie daags nadien samen een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt dat u niet kan terugkeren naar Colombia uit vrees vermoord te worden door de ELN. In Colombia wacht u alleen het graf, en dit geldt niet alleen voor u maar ook voor uw familie.

D. en A. koesteren eenzelfde vrees om dezelfde motieven als de uwe.

Uw schoonmoeder werd medio september 2025 in Colombia bedreigd nadat zij aangifte was gaan doen. Actueel verblijft zij op een adres dat geheim wordt gehouden. D. en A. maken zich erg veel zorgen om haar situatie.

Ter staving van uw verzoek legt u, H., de volgende documenten neer (Documentenmap CGVS ref [...]), allemaal in kopie behoudens anders vermeld. Uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart (stuk 1, origineel); een klacht van uw schoonmoeder (stuk 2), de echtverklaring van de klacht van uw schoonmoeder (stuk 3); foto's (stuk 4); pers- en media artikelen (stuk 5); een usb stick met daarop dezelfde pers- en media artikelen in digitale versie, alsook diverse video's over de gebeurtenissen in Tibu en de ontheemdingen (stuk 6) (origineel). Bij monde van uw raadsman liet u tenslotte op 16 oktober 2025 enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud toekomen via e-mail (stuk 7).

Ter staving van het verzoek van D. C. G. (Documentenmap CGVS ref [...]) werd haar origineel Colombiaans paspoort en identiteitskaart neergelegd (stuk 1) en werden er eveneens bij monde van haar raadsman op 16 oktober 2025 enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd (stuk 2).

Tenslotte werd ter staving van het verzoek van A. O. G. (Documentenmap CGVS ref [...]) haar origineel Colombiaans paspoort en identiteitskaart neergelegd (stuk 1)..."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle voorliggende elementen in het administratieve dossier moet de commissaris-generaal besluiten dat uw verzoek om internationale bescherming ongegrond dient te worden verklaard wegens het voorhanden zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief zoals bepaald in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de motivering betreft aangaande de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van uw partner H. J. C. F..

Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de motieven van uw partner H. J. C. F.. Het CGVS verwijst nogmaals naar diens beslissing die u hieronder kan lezen:

(...) idem bestreden beslissing verzoeker

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van O.G., A.V., tweede verzoekster, luidt:

"A. Feitenrelaas

U, A. V. O. G., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op [...] 2003 geboren in Cúcuta in het departement Norte de Santander.

D. F. C. G. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]) is uw zus en H. J. C. F. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]) is de partner van D.. U woonde samen met D. en H. in Versalles-Tibu in Norte de Santander.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van H. J. C. F. (OV nr. [...] en CGVS ref [...]), hetwelk u hieronder kan lezen:

(...) (Idem feitenrelaas bestreden beslissing verzoeker)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle voorliggende elementen in het administratieve dossier moet de commissaris-generaal besluiten dat uw verzoek om internationale bescherming ongegrond dient te worden verklaard wegens het voorhanden zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief zoals bepaald in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de motivering betreft aangaande de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming verwijst het CGVS opnieuw naar de motivering in de beslissing van H. J. C. F..

Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de motieven van die van H. J. C. F.. Het CGVS verwijst nogmaals naar diens beslissing die u hieronder kan lezen:

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchteling, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder, meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen eerst, onder verwijzing naar landeninformatie, rechtspraak van de Raad inzake het begrip politieke overtuiging en UNHCR dat de door hen aangevoerde vrees voor vervolging bij terugkeer voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève. Zij benadrukken dat het CGVS in de bestreden beslissingen stelt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in Versalles-Tibu in het departement Norte de Santander en dat zij dus voornamelijk ELN, een niet-statelijke actor van vervolging vrezen en dat zij geen enkele mogelijkheid hebben om aanspraak te maken op nationale bescherming. Zij stellen dat gelet op de huidige context in Colombia hun verklaringen niet enkel coherent en plausibel zijn. Zij citeren onder meer uit een EUAA- rapport van 14 december 2022 waarin zij lezen dat gewapende groepen in Colombia hun regels opleggen en niet aarzelen om de Colombiaanse bevolking zonder reden af te persen en aan te vallen en uit het COI Focus rapport gepubliceerd in april 2025 waarin een toename van afpersing van de Colombiaanse bevolking wordt geconstateerd en wordt vastgesteld dat de Colombiaanse autoriteiten de burgers onvoldoende beschermden tegen gewapende groeperingen. Zij benadrukken dat sociale leiders vaak het doelwit zijn van en vermoord worden door Colombiaanse gewapende groeperingen en stellen dat zij prima facie nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal haar onderzoeksplicht niet afdoende heeft uitgevoerd en stellen dat zij ten minste het voordeel van de twijfel moeten krijgen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betogen zij dat het laatste COI-Focus rapport van april 2025 een toename van het aantal veiligheidsincidenten in Colombia vermeldt ten opzichte van de voorgaande jaren. Zij citeren verder uit een rapport van Human Rights Watch en Amnesty International en betogen dat de veiligheidssituatie in meerdere regio's van Colombia erg problematisch zijn en dat objectieve informatie bevestigt dat verschillende strijdende partijen zeer aanwezig zijn. Zij stellen dat als gevolg van deze onveilige situatie afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat de overheden zichzelf ook schuldig maken aan ernstige mensenrechtenschendingen. Zij betogen dat de kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of het aantal doden en verwijzen daarbij naar rechtspraak van het EHRM en UNHCR "Guidelines on International Protection No. 12". Zij wijzen er nog op dat het OHCHR de situatie in het algemeen nog zeer zorgwekkend vindt. Zij besluiten dat zij een gegronde vrees voor ernstige schade hebben bij terugkeer en dat de aard van het geweld betekent dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Zij merken ook op dat er delen van het land zijn waar het onmogelijk is voor verzoekers om zich te vestigen, wegens het voortdurende conflict en citeert uit de UNHCR Richtlijnen. Verzoekers stellen dat zij zich niet kunnen beroepen op de optie van een redelijk intern vestigingsalternatief zoals hierna toegelicht en dat een grondigere analyse op basis van objectieve informatie had moeten plaatsvinden van de mogelijkheden voor verzoekers om zich in Colombia redelijk te kunnen vestigen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6 § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen vooreerst dat de grieven van de commissaris-generaal om de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, niet voldoende en niet draagkrachtig zijn.

Wat betreft het redelijk intern vestigingsalternatief zijn verzoekers van mening dat dit niet bestaat en dat het CGVS in gebreke is gebleven wat de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht betreft. Zij verwijzen naar de richtlijnen van het UNHCR over het intern vluchtalternatief en betogen dat het CGVS de werkelijke ernst van de veiligheidssituatie minimaliseert en dat de situatie in bepaalde Colombiaanse steden instabiel en gevaarlijk kan zijn met gewapende incidenten, ontvoeringen en willekeurig geweld zoals blijkt uit de rapporten van HRW en de reeds vermelde bronnen. Verzoekers menen dat uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Colombia blijkt dat de vervolgers over voldoende middelen beschikken om de persoon die zij willen vervolgen overal in het land te volgen en te lokaliseren en citeren uit deze COI Focus. Bovendien is het duidelijk dat het CGVS zich uitsluitend baseert op de COI Focus, terwijl andere beschikbare informatie sommige van zijn beweringen tegensprekt. Zij betogen vervolgens: *"Wanneer de PO de verzoekers expliciet vraagt of zij elders in Colombia veilig zouden zijn, verklaren zij duidelijk van niet : A. verklaart dat er na haar vertrek uit het land geen enkele plaats in Colombia is waar zij zich veilig zou kunnen voelen. Zij geeft aan dat het niet mogelijk is om naar een verder gelegen grote stad, zoals Bogotá, Medellín of Cali, te gaan om daar te wonen, omdat gewapende groepen overal aanwezig zijn en nog steeds explosieven in de dorpen plaatsen. Volgens haar blijven deze problemen bestaan en kan geen enkel deel van het land als veilig worden beschouwd. (NPO A., blz. 14) H. verklaart dat het voor hem praktisch onmogelijk zou zijn om zich in een andere regio van Colombia te vestigen. Gezien de huidige veiligheidssituatie in het land, ziet hij terugkeer naar Colombia voor zichzelf en zijn familie als "een stap richting de dood". Op vragen over grote steden zoals Bogotá, Medellín of Cartagena, geeft H. aan dat deze ook geen veilige opties zijn. Hij verwijst naar de moord op de toekomstige president in Bogotá en recente moorden op presidentskandidaten, zelfs in het bijzijn van de openbare macht, en stelt dat men zelfs onder staatsbescherming niet veilig is. In Medellín zijn mensen vermoord vlakbij de veiligheidsdiensten, wat volgens hem de algemene onveiligheid bevestigt. H. benadrukt dat zijn veiligheid op het spel staat en dat hij niet de enige is die bescherming nodig heeft; anderen worden eveneens gedwongen te vertrekken vanwege dezelfde dreiging. Hij legt uit dat de gewapende groepen niet op één specifieke plek opereren, maar door heel Colombia actief zijn. Ze kunnen zich discreet verplaatsen in luxe auto's en toch inwoners bedreigen. Hij illustreert dit met het voorbeeld van zijn schoonmoeder, die meerdere keren moest verhuizen en toch werd gevonden door de groep, ondanks dat haar adres bekend was bij het parket. (NPO H., blz. 18) D. legt uit dat ze het land kort na het ontstaan van de problemen heeft verlaten vanwege de aanwezigheid van een gewapende groepering. Op de vraag waarom ze niet in het land is gebleven of zich elders heeft gevestigd, antwoordt ze dat deze groepen overal actief zijn en dat ze enkel moorden plegen. Ze noemt recente incidenten in Cali en Medellín en benadrukt dat de situatie in veel andere delen van het land hetzelfde is. Ze vertrouwt noch de politie noch het leger, omdat het onmogelijk is te weten waar de groeperingen hun informatie vandaan halen. Ze geeft aan dat er nergens een veilige plek is in het hele land. Zelfs buiten Cali en Medellín voelt ze zich nergens veilig, ook niet in Bogotá. Volgens haar is het hele land besmet door de invloed van deze gewapende groepering, waardoor alle regio's potentieel gevaarlijk zijn voor de burgers. Ten slotte legt D. uit dat de groepering overal informanten heeft en dat zelfs degenen die betrokken zijn bij vredesonderhandelingen soms betrokken zijn. Deze groepen destabiliseren het land, en burgers durven geen aangifte te doen of blijven liever op de achtergrond uit angst voor represailles. Dit creëert een algemeen klimaat van angst en onzekerheid voor de bevolking. (NPO D., blz.6) De verdedigende partij stelt dat bepaalde plaatsen in Colombia «beschermd» zijn. Zoals door de heer H., werden echter 42.000 mensen ontheemd, ook in de betrokken wijk, en deze bescherming is nooit daadwerkelijk uitgevoerd:*

het bleef louter bij woorden zonder concrete toepassing. Zo werden niet alleen dat jaar de rechten van de mensen geschonden, maar dergelijke verplaatsingen hebben ook in het verleden plaatsgevonden, en niet alleen in het departement Norte de Santander, maar ook elders in Colombia (H. NPO, blz.16). Ten slotte moet worden nagegaan of de vestiging in het beoogde gebied als redelijk wordt beschouwd. Volgens de UNHCR: «Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship? 24. In answering this question, it is necessary to assess the applicant's personal circumstances, the existence of past persecution, safety and security, respect for human rights, and possibility for economic survival.» "(Vrije vertaling) Kan de eiser, binnen de context van het betrokken land, een relatief normaal leven leiden zonder onnodige ontberingen te ondervinden?. Bij het beantwoorden van deze vraag is het noodzakelijk de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager te beoordelen, het bestaan van eerdere vervolging, de veiligheid en bescherming, de eerbiediging van de mensenrechten, en de mogelijkheden tot economisch zelfstandig bestaan." De verantwoorde voor de verzoekende partij is nee. Gezien deze elementen kan worden geconcludeerd dat H., D. en A. in Colombia geen relatief normaal leven kunnen leiden zonder buitensporige moeilijkheden te ondervinden. Interne hervestiging is noch redelijk veilig, noch praktisch uitvoerbaar. De persoonlijke situatie van de verzoekers, eerdere vervolgingen, het gebrek aan effectieve bescherming en de veiligheidsinstabiliteit tonen duidelijk aan dat zij ernstige risico's zouden lopen bij terugkeer of relocatie naar andere regio's van het land. Bijgevolg is het duidelijk dat de verzoekers geen « veilig en redelijk intern alternatief » hebben. Effectieve nationale bescherming is in hun geval niet beschikbaar en het beroep op internationale bescherming is volledig gerechtvaardigd. Het reële risico op vervolging en op een ernstige aantasting van het leven of de lichamelijke integriteit is concreet en geloofwaardig in het geheel van Colombia. Het risico is ernstig en landelijk verspreid, waardoor een veilige interne hervestiging onmogelijk is. De door de Commissaris-generaal aangevoerde argumenten met betrekking tot de vermeende beschikbaarheid van interne bescherming zijn kennelijk onvoldoende gemotiveerd, zoals hierboven werd aangetoond. Deze grief kan derhalve niet worden weerhouden".

Zij betogen verder dat de persoonlijke vrees van verzoekers gebaseerd is op een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist, met name de veiligheidssituatie in Colombia die zeer zorgwekkend en gevaarlijk is voor burgers, vooral personen die reeds problemen hebben gehad met gewapende groeperingen, zoals verzoekers. Zij benadrukken dat de vrees zowel vanuit een objectief als subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Zij citeren uit het UNHCR Handbook en betreuren dat het subjectieve element van de vrees voor vervolging in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. Zij stellen dat het duidelijk is dat de persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees.

Met betrekking tot de neergelegde documenten wijzen verzoekers erop dat deze betrekking hebben op de gebeurtenissen rond de ELN en het geweld in de regio Tibu-Norte de Santander en dat deze in aanmerking moeten genomen worden bij de beoordeling van hun beschermingsverzoeken. Deze documenten kunnen niet worden genegeerd en de kritiek van het CGVS inzake deze documenten kan niet worden aangenomen. Zij wijzen tenslotte op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stellen dat de bewijslast dus omgekeerd is terwijl de commissaris-generaal niet aantoont dat er geen risico bestaat voor verzoekers in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekers vragen te worden erkend als vluchteling, in subsidiaire orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de aanstellingen BJB toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

Verzoekers leggen per Jbox een aanvullende nota neer van 24 februari 2026 waarbij zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element voorleggen: Verslag van de heer G.A.M., wettelijk vertegenwoordiger van de slachtoffersorganisatie R/COPAFAD, ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekers.

Verzoekers brengen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota volgende nieuwe elementen ter kennis:

1. PV strafklacht van een overval en aframmeling in België;
2. Attest arbeidsongeschiktheid;
3. Foto's;
4. Uittreksel van persbericht van CUCUTAONLINE in november 2025;
5. Foto van de vermoorde neef.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun respectievelijke beschermingsverzoeken allen hun Colombiaanse identiteitskaarten en paspoorten voor. Hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Het staat evenmin ter discussie dat zij afkomstig zijn uit het departement Norte de Santander en dat zij voor hun vertrek uit Colombia in het dorp Versalles woonden.

6.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op hun vrees voor vervolging door ELN, een gewapende groepering in Colombia. Verzoekers verklaren dat zij in Versalles in het departement Norte de Santander woonden, dat zij er zijn gevlucht omwille van het feit dat verzoeker er samen met een tiental andere werknemers getuige was van de moord op hun werkgever door de ELN die plaats vond in het kader van geen golf van geweld door de ELN waardoor ook de andere inwoners van het dorp moesten vluchten. Voorts verklaren zij dat zij tegen het bevel van leden van ELN in het dorp Versalles Tibu verlieten en naar Cucura trokken waar de Eenheid voor Slachtoffers hun namen, en identiteitskaarten registreerden. Zij werden samen met vele anderen die uit de regio ontheemd waren verzameld in een groot stadion van Cucuta en bijstand kregen van de overheid en organisaties. In het stadion werden zij opnieuw bedreigd ditmaal door drie leden van de ELN die hen zeiden dat zij zouden gedood worden als zij durfden doorvertellen wat er gebeurd was, waarna zij beslisten het land te verlaten.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers in het licht van de beschikbare landeninformatie geloofwaardig acht en van oordeel is dat de drie verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in Versalles-Tibu in het departement Norte de Santander omwille van het feit dat verzoeker samen met een tiental collega's getuige was van de moord door ELN op D.C., eigenaar van de boerderij in Versalles waar verzoeker werkte en omwille van het geweld door de ELN waarmee iedereen in Versalles geconfronteerd werd en waarin ook de moord op D.C. kaderde.

De commissaris-generaal is evenwel van oordeel dat voor verzoekers een intern vestigingsalternatief voorhanden is voor verzoekers en dat om die reden de beschermingsverzoeken ongegrond dienen verklaard te worden.

Krachtens artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst *“a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”*.

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, getiteld 'binnenlandse bescherming'. In overweging 27 van deze richtlijn wordt gesteld dat *“De verzoeker dient daadwerkelijk binnenlandse bescherming tegen vervolging of ernstige schade te kunnen genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Wanneer de staat of staatsfunctionarissen actoren zijn van vervolging of ernstige schade, dient te worden aangenomen dat doeltreffende bescherming niet beschikbaar is voor de verzoeker”*.

Het adjectief *“binnenlands”* impliceert dat dit begrip enkel mag worden toegepast nadat is vastgesteld dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn regio van herkomst in zijn land van nationaliteit. Anders zou het immers niet nodig zijn om na te gaan over verzoeker beschikt over een binnenlands beschermingsalternatief elders in het land. De regio van herkomst moet daarbij begrepen worden als de regio waarvan de verzoeker afkomstig is, woonde of gevestigd was met een zekere permanentie voor zijn vertrek uit het land (zie ook EU AA, *“Qualification for International Protection. Judicial Analysis”*, January 2023, p. 141-142).

De Raad herinnert eraan dat het doel en de door de wetgever gekozen bewoordingen aangeven dat in het kader van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet het aan de asielinstanties toekomt aan te tonen dat er, enerzijds, een deel van het land van herkomst bestaat waar de verzoeker geen reden heeft om te vrezen voor vervolging of geen reëel risico loopt op ernstige schade, en, anderzijds, dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich in dat deel van het land kan vestigen voor zover hij in de mogelijkheid is om op een veilige en wettige manier naar dat deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen. De asielinstanties moeten tevens aantonen dat zij bij het bepalen van een binnenlands beschermingsalternatief naar behoren rekening hebben gehouden met de algemene omstandigheden en veiligheidssituatie in dat deel van het land alsook met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het gaat om cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten vervuld zijn vooraleer toepassing kan worden gemaakt van het intern beschermingsalternatief. De beoordeling inzake een intern vluchtalternatief moet steeds op individuele basis gebeuren. Voor de verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Hierboven werd reeds aangehaald dat in de bestreden beslissingen voor verzoekers een gegronde vrees in Versalles-Tibu wordt aangenomen maar dat wordt gesteld dat voor hen een intern vestigingsalternatief voorhanden is. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de drie verzoekers *“zonder probleem in staat zijn naar een ander deel van Colombia te reizen, weg van de regio Norte de Santander, zoals bijvoorbeeld naar de regio’s van Bogotá, Medellín of Cartagena”*. Gelet op de bewijslast die met betrekking tot binnenlandse bescherming op de commissaris-generaal rust, dient zij, indien zij van oordeel is dat een binnenlands beschermingsalternatief voorhanden is, zoals *in casu*, het deel van het land van herkomst waar verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of toegang tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade hebben en waar zij op een veilige en wettige manier naar toe kunnen reizen en zij zich redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat zij er zich vestigen, bepalen. Door uitdrukkelijk te verwijzen naar de mogelijkheid voor verzoekers om *“naar een ander deel van Colombia te reizen, weg van de regio Norte de Santander”*, wordt aangegeven dat de hele regio Norte de Santander voor verzoekers niet als een binnenlands beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Hoewel, wat de afwezigheid van vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in andere delen van Colombia betreft, wordt verwezen naar het feit dat de drie verzoekers zich naar veiligere oorden in Cucuta konden vluchten waar zij met duizenden tegelijk werden opgevangen, kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat Cucuta als dusdanig als een intern vestigingsalternatief/binnenlandse bescherming wordt beschouwd voor verzoekers aangezien uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat *“Als zowel uw moeder als uw grootmoeder het goed en veilig stellen in Cucuta, kan moeilijk worden ingezien waarom dit voor u niet het geval zou zijn in bijvoorbeeld Bogota of Medellin, steden die nog verder dan Cucuta liggen van de regio waar u vervolging vreest”*. Hieruit en uit de vaststelling dat verzoekers verklaringen dat zij ook in Cucuta werden bedreigd door leden van ELN als dusdanig niet worden betwist in de bestreden beslissingen volgt impliciet maar zeker dat volgens de commissaris-generaal verzoekers in de hele regio Norte de Santander een gegronde vrees voor vervolging hebben en niet enkel het dorp Versalles-Tibu. Gelet op dit alles besluit de Raad dat de gehele regio Norte de Santander uitgesloten is als intern vestigingsalternatief/binnenlandse bescherming voor verzoekers.

Volgens UNHCR is geen intern vestigingsalternatief beschikbaar in Colombia in gebieden die getroffen worden door een actief gewapend conflict, ongeacht de vervolgingsactor. Gelet op de wijdverspreide mensenrechtenschendingen door gewapende groeperingen in gebieden waar deze groeperingen aanwezig zijn en het feit dat de regering geen bescherming kan bieden tegen dergelijke mensenrechtenschendingen in deze gebieden, is UNHCR van oordeel dat een intern vestigingsalternatief niet beschikbaar is in gebieden waar irreguliere gewapende groeperingen een aanwezigheid hebben, met inbegrip van post-demobilisatie groepen, het ELN of post FARC-EP irreguliere gewapende groeperingen. Verder wordt door UNHCR gesteld dat waar de vervolging uitgaat van irreguliere gewapende actoren, moet in overweging worden genomen of het waarschijnlijk kan geacht worden dat deze actor de verzoeker in het voorgesteld gebied van herlocatie vervolgt (*“is likely to pursue the applicant in the proposed area of relocation”*). Er wordt in dit verband gesteld dat gelet op het feit dat sommige irreguliere gewapende actoren de mogelijkheid hebben om in alle delen van Colombia aanvallen uit te voeren, ongeacht de gebieden die zijn onder hun controle hebben en om personen op te sporen en te viseren, zowel in rurale gebieden als in steden zoals Bogotá, Cali en Medellín, is er mogelijk geen haalbaar intern vluchtalternatief/intern relocatie alternatief beschikbaar voor personen die het risico lopen door zulke actoren te worden geviserd. (*“Given the ability of some irregular armed actors to carry out attacks in all parts of Colombia, irrespective of their areas of control, and to trace and target individuals, both in rural areas and in cities such as Bogotá, Cali, and Medellín, a viable IFA/IRA may not be available to individuals at risk of being targeted by such actors. Further, in relation to individuals fleeing persecution at the hands of irregular armed actors, an internal flight alternative may not be relevant in areas under State control when State authorities tolerate or condone acts of persecution, including corruption and extortion, perpetrated by irregular armed actors”*, UNHCR, *Protection Considerations with regard to People Fleeing from Colombia*, August 2023, p. 82). Hoewel richtlijnen en standpunten van UNHCR niet bindend zijn

voor de asielinstanties, dient hieraan wel het nodige gewicht te worden toegekend bij het onderzoek en beoordeling van internationale beschermingsverzoeken gelet op de superviserende rol over de toepassing van de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag die aan UNHCR werd toebedeeld (artikel 35, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag).

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging door de ELN verband houdt met het feit dat verzoeker samen met een tiental andere werknemers getuige was van de moord op D.C. op de boerderij in Versalles waar verzoeker werkte. Verzoeker verklaarde dat *“toen we in het stadion zaten, hebben die individuen ons benaderd en daarbij vertelden ze dat als we aangifte zouden indienen, dat ze ons zouden vermoorden, ze hebben D.C. vermeld, ik doorstond doodsangsten en zag mijn eigen dood voor mijn ogen passeren en wist niet wat gedaan”* (NPO verzoeker, p. 10). Later gevraagd hoe de bedreiging door de drie personen in het stadion gebeurde verklaart verzoeker dat zij vanuit hun dorp met 2000-3000 personen vertrokken waren, dat de medewerkers van de eenheid van slachtoffers hen hadden onderverdeeld in sectoren en dat zij zich bij mensen van Tibu en de errond gelegen wijken bevonden, en dat *“we bevonden ons toen langs die ene kant van het stadion, wanneer drie personen op ons af kwamen en zich voorstelden als leden van de ELN en de naam D.C. werd gezegd en ze zeiden dat als ik iets zou gaan doorvertellen, we allemaal vermoord zou worden, niet enkel zij drie, er waren nog anderen, zelfs die leden camouflleerden zich en deden alsof ze ontheemden waren en ze kwamen ons bedreigen”* (NPO verzoeker, p. 14). Verzoeker licht tijdens het persoonlijk onderhoud verder toe dat *“niet enkel ik werd benaderd, maar ook de ondernemers”* (NPO verzoeker, p. 15). Verzoeker heeft ook uitgelegd dat er een beschermingsplan in werking was getreden dat uitging van het gemeentebestuur, maar dat na verloop van tijd de aantallen zo groot werden dat ook andere stadions gebruikt werden. Gevraagd welke bescherming hij bij de organisaties die in het stadion aanwezig waren, kon vragen, verklaart verzoeker *“Dat weet ik niet, omdat het voor mij niet zo ver is gekomen dat ik mijn zaak uiteen heb gezet”* (NPO verzoeker, p. 15). Verder licht verzoeker ook toe dat zij zich als slachtoffer van ontheemding bij de Eenheid voor slachtoffers hebben laten registreren en dat zij dan een voucher hebben gekregen waarmee zij dan naar *“een ambtenaar [zouden] gaan die ons te woord zou staan, om dan naar Rode Kruis te gaan en dan naar Parket om de aangifte door te geven betreffende de feiten en de ontheemding, maar we zijn zelfs niet tot bij de ambtenaar geraakt, we hadden ons enkel laten registreren, pas na al die stappen zouden ze aan de mensen beschermende maatregelen geven en dan zouden we toegang hebben tot beschermingsprogramma voor ontheemden”* (NPO verzoeker, p. 16).

Verzoekers verklaringen over de procedure die zij moesten volgen lijkt overeen te stemmen met de informatie in de COI Focus. *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van 10 april 2025. Daarin wordt gesteld dat wanneer een persoon ontheemd is en aanspraak wil maken op bijstand, deze persoon eerst een verklaring moet afleggen op het Bureau van de ombudsman, het Bureau van de procureur-generaal (Procuraduría) of de lokale gemeente (Personería). De aanvrager dient geen bewijsstukken voor te leggen. De aanvrager en de aanwezige ambtenaar moeten dit formulier ondertekenen. De informatie in de aanvraag moet zo volledig en nauwkeurig mogelijk zijn, zodat de UARIV (Unidad para la Atención y Reparación Integral a las Víctimas, UARIV of Victims Unit) een juiste beoordeling kan maken over de inschrijving van het slachtoffer in het register. Aanvragen voor inschrijving in het RUV (Registro Único de Víctimas, register van slachtoffers) worden beoordeeld op het nationale niveau, maar de gemeenteambtenaren in het lokale UARIV-kantoor zijn bevoegd om onmiddellijke bijstand te voorzien terwijl de registratie lopende is. Een beslissing kan tot 60 werkdagen in beslag nemen, aldus de officiële website van UARIV. Verschillende bronnen geven evenwel aan dat ontheemden met vertraging een antwoord op hun aanvraag ontvangen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat het wettelijke kader voor de bescherming van intern ontheemden betrekking heeft op humanitaire noodhulp, toegang tot basisvoorzieningen, waaronder gezondheid, onderwijs, huisvesting en inkomensgeneratie. Slachtoffers van gevechten, aanvallen, bedreigingen, seksueel geweld, gedwongen onteigening en ontheemding, familieleden van verdwenen of gedode personen, slachtoffers van landmijnen, ontvoering en marteling komen allen in aanmerking voor registratie in het slachtofferregister. Evenwel is de werking van het UARIV niet noodzakelijk aangepast aan de veranderende veiligheidscontext in Colombia. Aanvankelijk, toen de UARIV werd opgericht met de Slachtofferwet van 2011, was het proces van erkenning, compensatie en herstel van slachtoffers gebaseerd op het gewapende conflict van die tijd. Sommige georganiseerde misdadagroepen en grote gewapende structuren worden vandaag echter niet erkend als gewapende actoren in het conflict, zoals de FARC vroeger of het ELN vandaag de dag. De ontheemding veroorzaakt door deze niet-erkende groeperingen wordt niet noodzakelijkerwijs beschouwd als een schending van de mensenrechten, eigen aan het gewapend conflict. Verder is er ook het fenomeen van intra-stedelijke en herhaaldelijke ontheemding waarbij mensen gedwongen worden om zich twee, drie of zelfs vier keer binnen het land te verplaatsen. Dit fenomeen treft volgens de door de commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus vooral de wijken in steden waar veel ontheemden zich hebben gevestigd en waar de gewapende groeperingen vaak een sterke territoriale controle hebben. Onder meer Medellín, Buenaventura, Cali en Bogotá (wat betreft inheemse of Afro-Colombiaanse gemeenschappen) worden geciteerd als steden waar intra-stedelijke of herhaaldelijke ontheemding voorkomt (COI Focus. *Colombia. Veiligheidssituatie*, p. 49-50). Volgens deze bron zijn de

bestaande beschermingsmechanismen overbelast door de grootschalige ontheemding waardoor zelfs diegenen die op de hoogte zijn van hun rechten vaak geen toegang krijgen tot vergoedingen en compensatie.

Uit de verklaringen van de drie verzoekers blijkt bijgevolg dat zij zich weliswaar hebben aangemeld bij de eenheid voor slachtoffers, maar dat zij na hun aanmelding en registratie van hun identiteitsgegevens, de procedure om als slachtoffer van ontheemding erkend te worden niet hebben kunnen afronden omdat zij intussen werden bedreigd in het stadion. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat bij deze bedreiging uitdrukkelijk werd verwezen naar de moord op D.C..

Er ligt geen informatie voor met betrekking tot de stappen die zijn ondernomen door de bevoegde Colombiaanse autoriteiten inzake de moord op D.C.. Zo is het niet duidelijk of een strafrechtelijk onderzoek werd gevoerd, of er verdachten zijn opgepakt van de moord en of er personen zijn veroordeeld voor deze moord. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker getuige was van deze moord. Volgens zijn verklaringen vermeldde de drie ELN-leden de naam D.C. toen zij hen benaderden in het stadion in Cucuta en dreigden deze personen ermee de drie verzoekers te zullen doden indien verzoeker *“iets zou gaan doorvertellen”* (NPO verzoeker, p. 14).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de ELN de enige overgebleven linkse guerilla groepering is in Colombia die onder meer actief is in drugtrafiek en smokkel. De groepering maakt zich onder meer schuldig aan gedwongen verplaatsing, gedwongen vrijheidsbeperking van lokale bevolking, bedreigingen, kidnapping en in departementen zoals Norte de Santander bepaalt de groepering het sociale leven van de gemeenschappen en legt zij een avondklok en regels op (UNHCR, p.).

In 2022 voerde de ELN een zogenaamde gewapende staking uit waarbij de groepering delen van het land gedurende 72 uur met gewelddadige acties paralyseerde. De bronnen zijn niet eensluidend over het totale aantal leden van ELN en de territoriale spreiding en aanwezigheid van de groepering in Colombia. Volgens Indepaz was de ELN in 2020 aanwezig in 207 gemeenten in 23 departementen. Volgens Pares verhoogde ELN in 2020 zijn aanwezigheid van 99 in 2018 naar 160 gemeenten in 2020 (UNHCR, p. 27).

Van het totale aantal leden van ELN, 5187 in 2021, is naar schatting de helft betrokken bij de gewapende strijd en is de rest actief in stedelijke en politieke ondersteunende netwerken. Volgens schattingen van InSight Crime is deze guerrillagroepering actief in ten minste 23 departementen in Colombia. Cijfers van de autoriteiten begin 2025 spreken van 6000 leden en een aanwezigheid in negentien departementen. Volgens cijfers van de ombudsman nam de aanwezigheid van het ELN tussen 2019 en 2024 toe met 56 %, van 149 gemeenten in 2019 naar 232 in 2024 (Cedoca, COI Focus. *Colombia. Veiligheidssituatie*, 10 april 2025, p. 29). In de COI Focus wordt ook gesteld dat personen die door de gewapende groeperingen als een tegenstander worden beschouwd, zoals sociale leiders vaak de term *objetivo militar* (militair doelwit) opgeplakt krijgen. Bronnen noemden mensenrechtenverdedigers en sociale en politieke leiders als veelvoorkomende doelen. De groeperingen verklaren openlijk militaire doelen via mond-tot-mond informatie en door het uitgeven van pamfletten. Een onafhankelijke onderzoeker meldde aan de IRB dat er meerdere manieren zijn om iemand tot militair doelwit te verklaren, waaronder een persoonlijke bedreiging, het verspreiden en openbaar plaatsen van pamfletten en communiceren via WhatsApp. Bronnen vertelden de onderzoekers dat de aanwijzing als militair doelwit de onmiddellijke verplaatsing voor het individu en zijn familie betekent. Soms kan de persoon veilig verhuizen naar een stad, zoals Bogotá of Medellín, soms niet. Het hangt ervan af *“hoe boos de groep is”*. Elke groepering in Colombia kan waarschijnlijk iemand in elke stad volgen, aldus de verklaring van een senior analist aan onderzoekers van de IRB (COI Focus, p. 36). *In casu* beantwoordt geen van de drie verzoekers als dusdanig aan het profiel van een sociale of politieke leider of een mensenrechtenverdediger. Uit het voorgaande is evenwel komen vast te staan dat verzoeker getuige is geweest van de moord door leden van ELN op D.C. en dat als dusdanig niet betwist wordt dat verzoekers daarna, toen zij zich aanmelden bij de Eenheid voor Slachtoffers in Cucuta met de dood werden bedreigd indien zij dit zouden verder vertellen. Daargelaten de vraag of verzoekers als een *“militair doelwit”* zoals bedoeld in de geciteerde landeninformatie werden of worden beschouwd door ELN, kan wel redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, als getuige van de moord, een bedreiging kon en kan vormen voor ELN al dan niet in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar deze moord en de vlag van geweld dat door ELN werd ontketend in verzoekers regio van herkomst en waarin deze moord kaderde. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker en de twee verzoeksters in Cucuta werden bedreigd door ELN-leden met de boodschap niets verder te vertellen.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat het rapport van EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, personen die betrokken zijn bij het rechtssysteem zoals personeel van justitie maar ook getuigen van misdrijven en slachtoffers van geweldsmisdrijven die worden vervolgd in het rechtssysteem aanduidt als risicoprofielen. Er wordt gesteld dat het geweld tegen personen die onder dit profiel vallen niet is gedaald met de vredesakkoorden en dat het voortduurt als gevolg van de aanwezigheid van criminele organisaties en groeperingen (EUAA, p. 121).

Gelet op het voorgaande kan in de huidige stand van zaken in casu niet zonder meer worden aangenomen dat de vrees voor vervolging van verzoekers van lokale aard is zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld om te besluiten tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in andere delen van Colombia. Voor zover de ELN er volgens de bestreden beslissing vooral op uit zou zijn om lokale tegenstanders uit te schakelen teneinde controle over de specifieke regio van herkomst te verkrijgen, kan in het specifieke geval van verzoekers niet worden uitgesloten dat de ELN hen als een mogelijke bedreiging beschouwt om de hierboven uiteengezette redenen. In de huidige stand van zaken kan er niet redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat de ELN noch het motief noch de moeite zullen willen nemen om verzoekers elders in Colombia actief te gaan opsporen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoekers verklaren ter terechtzitting dat een neef van eerste en tweede verzoekster in november 2025 werd vermoord en leggen een foto neer van een bebloed lichaam dat op de grond ligt en een schermafdruk van een bericht van CUCUTAONLINE waarin melding wordt gemaakt van de moord op S.N., een persoon met (deels) dezelfde familienaam als eerste en tweede verzoekster. Verzoekers lichten ter terechtzitting toe dat deze persoon naar Versalles Tibu terugkeerde in november 2025 en er vermoord werd. Daargelaten de vaststelling dat het bericht op sociale media van Cucuta Online niet gedateerd is en er ook geen documenten voorliggen waaruit de verwantschap met beide verzoeksters kan blijken, dient te worden opgemerkt dat deze stukken enkel de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst kunnen illustreren. Uit het voorgaande is evenwel reeds gebleken dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in het departement Norte de Santander aannemelijk maken maar dat de betwisting in deze zaak de vraag betreft of voor verzoekers binnenlandse bescherming in de zin van artikel 48/5 § 3 en artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn voorhanden is. Deze stukken hebben uitsluitend betrekking op de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst in Colombia en zijn dus als dusdanig niet relevant voor de beoordeling van het voorhanden zijn van een binnenlands bescherming voor verzoekers. Wel bevestigt deze informatie de actualiteit van hun vrees voor vervolging in Norte de Santander. Wat de aangifte van een geval van agressie tegen verzoeker op de openbare weg in de Belgische gemeente Lasne op 22 januari 2026 waarbij zijn step werd gestolen betreft, verklaart verzoeker niet te weten of dit incident verband houdt met de redenen waarom hij Colombia is ontvlucht en kan slechts worden vastgesteld dat hierin evenmin relevante informatie voor de beoordeling van de internationale beschermingsverzoeken is opgenomen.

Verzoekers leggen daarnaast door middel van hun via J-Box neergelegde aanvullende nota ook een verslag neer opgesteld door G.A.M., die volgens het in het Engels opgestelde document een *“legal representative a-of the victim’s organization R/COPAFAD”* is die werkzaam is in transitionele justitie procedures die verband houden met ernstige mensenrechtenschendingen begaan door illegale gewapende structuren. In de mate dat in het document de algemene veiligheidssituatie en mensenrechtenschendingen worden besproken en de specifieke omstandigheden van de moord op D.C., lijkt dit enkel de bovenstaande analyse te bevestigen. In zoverre dat in het document wordt uiteengezet dat voor verzoekers geen intern vestigingsalternatief/binnenlandse bescherming bestaat in Colombia moet worden vastgesteld dat in het verslag enkel naar één objectieve bron, met name Human Rights Watch wordt verwezen, maar dat het rapport van HRW waarnaar verwezen wordt, niet wordt bijgebracht. Wel dient te worden aangestipt dat in het document wordt benadrukt dat verzoeker een directe getuige was van de moord op D.C. door de ELN en wordt ook gesteld dat de gewapende groepering een nationale aanwezigheid heeft en heeft getoond dat zij in staat zijn om personen op te sporen en wraak te nemen op personen die getuige zijn van geweldsmisdrijven en deelnemen in gerechtelijke procedures. Uit het document kan niet blijken of in het geval van de moord op D.C. een gerechtelijke procedure werd opgestart. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat andere mensen klacht hebben ingediend tegen de ELN, maar dat hij niet weet hoever het met deze klacht staat. Wel licht verzoeker toe dat zijn schoonmoeder (en moeder van beide verzoeksters) een klacht indiende in Colombia nadat zij bedreigd was in september 2025 en dat G.A.M. in haar zaak optreedt en dat vermits deze bedreigingen een gevolg zijn van de gebeurtenissen in Versalles-Tibu hij ook hun advocaat is. In het administratief dossier is de klacht die door de moeder van eerste verzoekster werd ingediend in Cucuta op 23 september 2025 opgenomen en werd een vertaling gemaakt door het CGVS (AD verzoeker, documenten, stuk 2). In deze klacht wordt melding gemaakt van de moord op D.C., de werkgever van verzoeker, in Versalles Tibu en bedreigingen tegen haar schoonzoon op haar voormalig adres waarbij naar verzoeker werd gevraagd, van het feit dat deze schoonzoon een klacht indiende en daarna onder druk werd gezet om deze klacht terug in te trekken en dat hij ondertussen ook het land verliet. Verder wordt erin gesteld dat verzoekers schoonmoeder tweemaal van adres veranderde en zelf ook bedreigd werd door twee mannen op een motorfiets die zegden dat zij zou opdraaien voor de gevolgen van de neergelegde klachten en dat zij haar locatie geheim wenst te houden. Er ligt geen verdere informatie voor met betrekking tot het gevolg dat aan deze klacht zou zijn gegeven. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat G.A.M. verzoekers schoonmoeder vertegenwoordigt in een procedure in Colombia inzake deze of andere klachten die rechtstreeks of onrechtstreeks te maken hebben met de gebeurtenissen in Versalles-Tibu. Wel blijkt hieruit dat verzoekers schoonmoeder/verzoeksters moeder uitdrukkelijk melding maakt van bedreigingen die verband houden met de feiten waarvan verzoeker getuige was en die niet betwist worden door de commissaris.

Zo deze verklaring geen duidelijkheid brengt over het bestaan van een (al dan niet lopende) gerechtelijke procedure naar de moord op D.C. en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker hierin als een getuige zou optreden, kan evenmin abstractie worden gemaakt van het feit dat een juridische vertegenwoordiger van een Colombiaanse slachtofferorganisatie het belang benadrukt van de omstandigheid dat verzoeker een directe getuige is van de moord op zijn voormalige baas en eigenaar van de boerderij waar hij werkte, dat verzoekers de klacht van de moeder van beide verzoeksters neerleggen waaruit blijkt dat deze verband houdt met de door verzoekers aangehaalde feiten in Versalles-Tibu en dat in de beschikbare landeninformatie getuigen van geweldsmisdrijven en slachtoffers van geweldsmisdrijven door gewapende groeperingen die gerechtelijk worden vervolgd worden aangeduid als risicoprofielen, zoals reeds aangehaald.

De beschikbare landeninformatie bevat evenwel te weinig specifieke en gedetailleerde informatie over personen die onder dergelijk profiel vallen, de aanwezigheid van het ELN in de door de commissaris-generaal aangeduide Colombiaanse steden waar volgens haar verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging hebben of reëel risico op ernstige schade lopen en of zij in hun specifieke individuele omstandigheden toegang hebben tot bescherming door de Colombiaanse staat die doeltreffend en van niet tijdelijke aard is in de zin van artikel 48/5 § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt bijgevolg niet over voldoende specifieke en actuele objectieve landeninformatie om de nood aan internationale bescherming voor verzoekers op voldoende nauwkeurige wijze en naar behoren te evalueren.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, in de huidige stand van zaken niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET